

LABODA RÓBERT

Feléled

emlékeim helyén a hűvös réten
ahol mindig ketten reszketünk

ez mind ami maradt
én meg a rideg Isten

nem ki megint sajnálni akar
darabokra szórja az itt felejtett hegyeket
itt merülök alá én alaktalan mint a fjordok közti víztömeg

lűktetek egyhelyben
távoli innen az élet nem ér el idáig

a némák panasza hallik errefelé a suttogás is elfogyott nem kalandozik erre
levegő
itt maradtam én és Isten miattam
így van miattunk
így ha nem zöldülünk belehalunk
port vízzel sárnak azzal takarózunk
szétéltük mi összerakható volt

az ember vagyok
kinek szíve kőből
örökre mégis síkon
egyenes réten cipelem bűneim
bámulom a magasságot
egyszer még avar halom leszek
erdő étellel teli
ha ősszel tarra kopaszodom
ráhullok a tavaszra
megtelek fák szívdobogásával